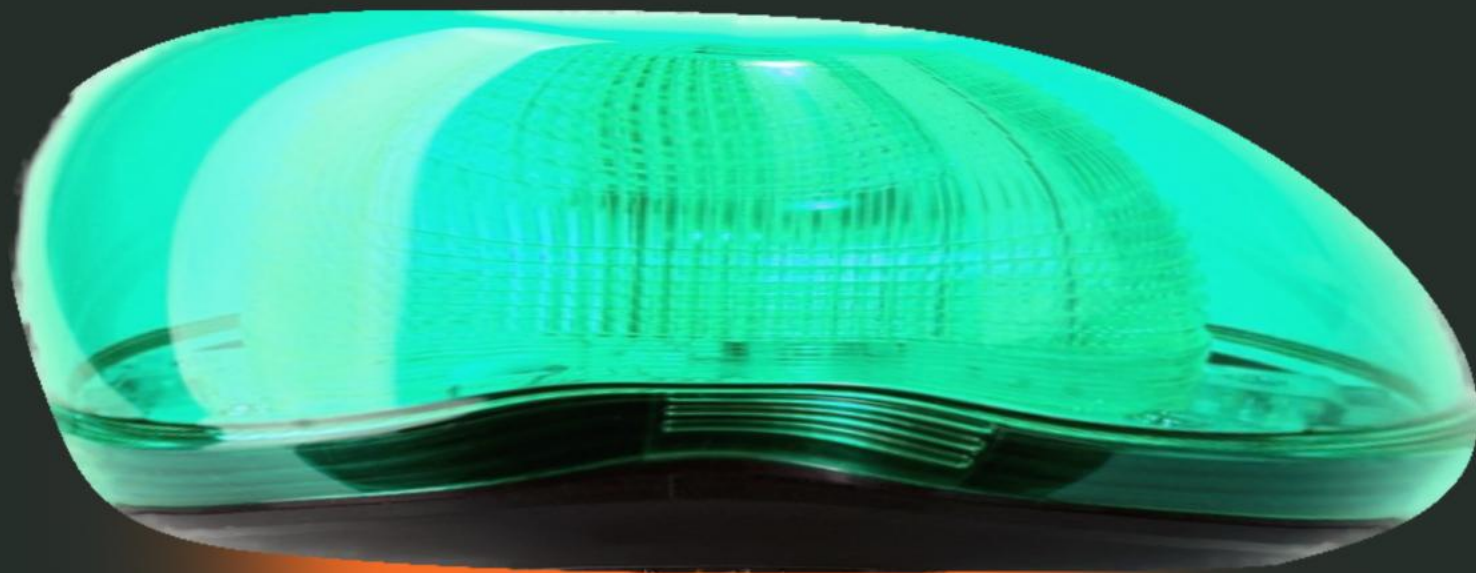

EKA 112 OKSUSION

30.10.2026

Alexei Gordin
seeriast “Kinnimüüritud”
Akrüülprint betoonil, metallist raam
2025
A3

Originaalis on fraas kirjutatud mahajäetud
hoonesse, kuhu enam siseneda pole võimalik.
Originaalteost ei saa kogeda mitte keegi.
Telefoniga tehtud pilt grafitist on hiljem
prinditud betoonile. Teos osales autori
isiknäitusel „Kinnimüüritud” Punctum galeriis
2025. aastal.

Elisabet Kiverik

Paber, metall, puiduliim

2026

150 × 105 × 10 cm

Pingelises olevikus naaseb lapsepõlv stabiilsuse ja turvalisuse paigana. Ometi on see turvatunne konstrueeritud. Lapsepõlv, nagu seda siin meenutatakse, ei ole fikseeritud tõde, vaid igatsusest ja nostalgiast vormitud ruum. Kujutlusest sündiv turvatunne materialiseerub siirdeobjektides, mis toimivad emotsionaalsete sildadena sisemiste ulmade ja välise maailma vahel.

Teos on osalenud näitustel „Kevadnäitus 2026” ja „Kunst, arvatavasti” Arvamusfestivalil.

Teos pakub võimalust pöörduda kujutluse kaudu korraks paika, kus on turvaline olla. Laps vajab mõnd tekki või kaisukaru ehk siirdeobjekti, et ema hoole alt päris maailma poole astuda. Siin on interpretatsioon sellisest esemest ja seda raamistavast ruumist, nüüd täiskasvanuna, sest vajame rasketes hetkedes maandavaid ja julgustavaid objekte senini.

Kristiina Aarna
“Lilled emale 1”

Pigmenttrükk paberil, plastikraam
2026
40 × 50 cm

Teos juhib tähelepanu nähtamatule hoolitööle, mis jääb ühiskonnas väga sageli ebaproportsionaalselt suures mahus naiste kanda. Foto on osa seeriast „Lilled emale”, mis on valminud aastatel 2023–2026.

Liisa-Chrislin Saleh

“Bara’a”

Klaas, sulatustehnika (glass fusing)

2025

u 32 × 12 cm, 2 mõõka

These pieces are from the 2025 exhibition “Dance of Resistance” by me and Hansel Tai, held at EKA Gallery. Rooted in my dual Estonian and Yemeni heritage, my work examines how vastly different cultures share the same fundamental desires for peace, equality, freedom and dignity.

These glass swords take their shape from the Jambiya – a traditional Yemeni blade worn exclusively by men as a symbol of honour and social status, and used today in ceremonial contexts like the traditional Bara’a dance. By subverting this object into shattered, fused glass, I strip it of its original context to highlight how various forms of oppression, and therefore also liberation movements, are deeply interconnected.

The exhibition examined how women have played a crucial part in liberation movements, and how the historical struggle for freedom here in Estonia has not been that different from, for example, Palestine.

The fractured, fused glass forms embody a dual nature: they appear fragile and broken, yet remain structurally united and strong. Rather than imposing an external “rescue” that strips people of their agency, true liberation relies on listening, supporting and centering those in need through a collective effort. Art can be that – a call to action, a tool for liberation. A bridge beyond language and culture, where we are connected on a deeper human level.

Luisa Harjak

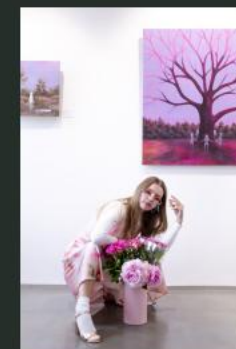
“veel jalul”

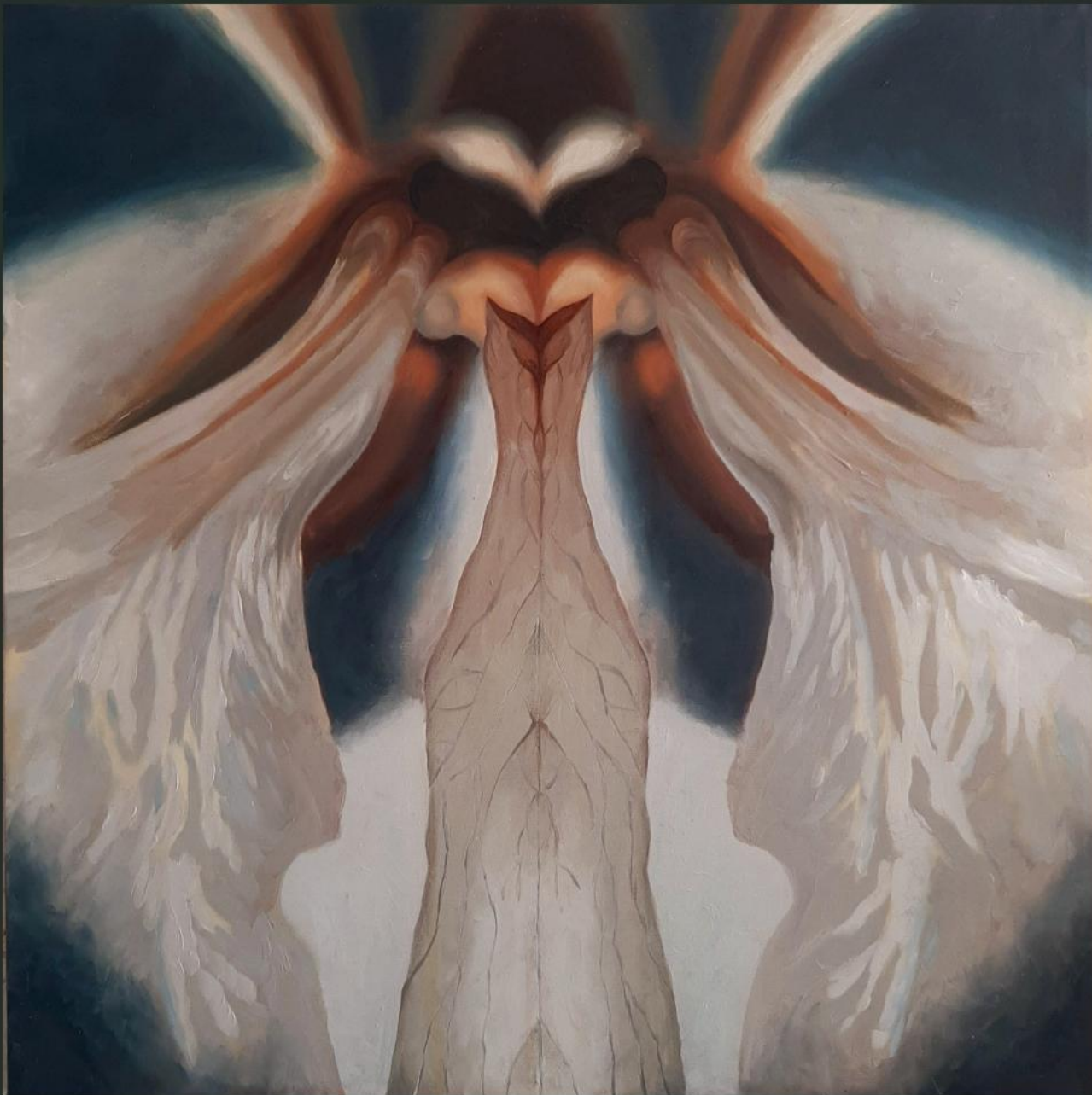
Akrüül paberil, raam

2025

10 × 15 cm

Maal „veel jalul” sündis keerulisel perioodil minu elus. See on teos sisemisest jõust, vastupidamisest ja lootusest. See maal meenutab mulle, et ka kõige raskemad hetked lähevad mööda. Alati ei pea olema tugev ega teadma, mis saab edasi. Mõnikord piisab sellest, et oled veel jalul ja ei anna alla.

Priit Kõiv
“OBJEKT V”
Õli lõuendil
2025
60 × 60 cm

Oma teose loomisel olen kasutanud tänapäevast tehnoloogiat – fotograafiat ja arvuti fototöötlusprogrammi. Antud teos kujutab lille õielehte, mis on pildistatud lähivõttes.

Hilisem arvuti kasutamine fototöötlusprogrammis, kus õielehe detaili peegeldamine andis tulemuseks justkui uue õie. Kuid mitte ainult. Siia moodustuvad mitmed tasandid, milles peituvad eriskummalised kujundid. See on hetke loomine, milles vaatajale on antud võimalus siseneda tundmatusse, argiaskeldustest eemale, lasta fantaasial luua endale meelepäraseid kujundeid, mis rahustaksid sisemist tasakaalu.

Rita Lenore

“Tüdrukute poes”

Akvarell paberlehtvikul; pöök, paber,
vask, messing

2026

88 × 56 × 6,5 cm

Päästetöötajad lõunat ostmas Uues Maailmas asuvas Tüdrukute poes. Olen neile mitmeid kordi otsa sattunud, kuid ma pole kunagi eriti hea nägude mäletamises. Sellegipoolest on nende nägemine meeldiv rariteet ja tore on näha nende igapäevaelu väljaspool kiirabiautot ja haiglat. Kõik kasutuskõlbliku lehtviku osad on valminud kunstniku enda välja arendatud autoritehnikas.

Selene Taur
“Aeg edasi liikuda”

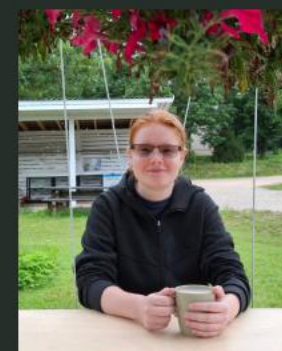
Tsüanotüüpia ofsetpaberil, puidust
lõuend

2026

85 × 82 cm

Kõigile on tuttav kindla mälestusega tekkiv igatsustunne. See nostalgiana tuntud tunne vaigistab oma olemuselt valu ja paneb meid igatsema aegade järele, mis ei olnud tegelikkuses nii helged. Mis tekitab selle kinnisidee hoida minevikust kinni? Mis põhjustab mälestuste hägunemist ja kas seda annab vältida?

Teose tegemise käigus tegelesin enda jaoks raskemate elusündmuste läbitöötamisega ning lähedastega suhete ümbermõtestamisega, millest tuleb pealkiri „Aeg edasi liikuda”. Võttes aega loominguks, sain keskenduda iseendale läbi turvalise tegevuse. Teisisõnu annab kunst juurde julgust, tahet ja uudishimu, mis toetab meid toimetulekul. Peamiselt aitab see vältendada asju, mida päris hästi sõnadesse ei oska panna.

Siug
“Flogger”

Põdrasarv, 925 hõbe, nahk

2026

54 × 96 cm (raamituna)

Kunst tuleb appi, kui keha sügeleb, kui keegi on üleannetu olnud, kui sääsed ja parmud tüütavad, kui on vaja kiiresti raha, sest teose „peas” on üle 2 untsi hõbedat! Kunst päästab ka vanamaterjali – raam on tehtud tsaariaegse maja aknaliistudest.

Ülo Pikkov

“Venus Pintselensis”

Portselannukk, maalipintsel, marli
2017

30 × 24 cm (raamituna)

Teos on loodud spetsiaalselt animafilmi „Lahtilaskmise lugu” (Ülo Pikkov, 2017) jaoks ning on filmis ka ühe tegelasena nähtav. Film räägib asjadest ja mälestustest, millest me kinni hoiame, ning vajadusest neist ühel hetkel lahti lasta.

Teema „Kunst tuleb appi” saab siin üsna otsese tähenduse: kunst annab uue elu kõrvale jäetud esemetele – purunenud portselannukule ja vanale maalipintslile. See, mis on oma ülesande täitnud, ei pea alati kaduma. Uues kontekstis võib see uuesti ellu ärgata.

Yulia Vakina
“Transformatsioonipunkt”

Taaskasutatud pudeliklaas
2026

K 33 cm, Ø 21 cm

Teos on valmistatud taaskasutatud pudeliklaasist. Kunagisest tarbeesemest on saanud uus habras ja vastupidav skulpturaalne vorm, mis kannab endas oma varasema elu jälgi. „Kunst tuleb appi” väljendub siin materjali päästmises unustusest ja äraviskamisest. Kunst ei taasta seda, mis oli, vaid annab kasutuks muutunud materjalile võimaluse jätkata teisel kujul.

